

FEDERATIE FRANDO

SINT-FRANCISCUS | SINT-ANTONIUS | DON BOSCO

Menslief, ik hou van je

Dichter Maud Vanhauwaert houdt van woorden en van mensen. **Woorden en mensen die raken en verbinden.** Haar dichtbundels werden al verschillende keren bekroond en in 2018 en 2019 was ze stadsdichter van Antwerpen. De stad waar ze nog altijd woont. Tussen de mensen. Want die sturen haar woorden. **Maud is een mensendichter.**

Vanuit liefde vertrekken

De uitdaging is om **vanuit liefde te vertrekken**, elke keer weer. Bij elke nieuwe ontmoeting probeer ik uit te gaan van het goede in de ander. Dat heeft mij als mens tot nu toe het verst gebracht. Door negatieve ervaringen, die we allemaal wel eens hebben, kan je wantrouwig in het leven staan. Maar ik geloof dat **vertrouwen je verder brengt**. Ook al grenst dat soms aan naïviteit. Maar ik vind naïviteit vaak onderschat. Iemand die een beetje goedgezind is, die **zonder voorbehoud gelooft in de goedheid van de mens, die gewoon graag kan zien**, dat vind ik mooi.

De schoonheid van kwetsbaarheid en pijn

Wat mensen mooi maakt is hun kwetsbaarheid. De barstjes aan de oppervlakte. Zoals ook een poëzie-regel kleine barsten veroorzaakt in de witruimte van het blad. Als je met eender wie wat langer

praat, als je wat dieper peilt, dan kom je steeds uit bij een interessant, gelaagd verhaal. Een nuance van pijn en geluk. Ook bij mensen van wie je in eerste instantie denkt dat ze gemakkelijk door het leven flanerend, voel je pijnpunten en kwetsuren als je wat beter luistert. En in die pijn ligt vaak heel veel schoonheid en kracht. Misschien moet je de pijn in iemand herkennen om de volle mens te ontwaren. Daar wil ik zo snel mogelijk naar toe, naar die kern. Ik voel me heel eenzaam in ontmoetingen en gesprekken die aan de oppervlakte blijven kabbelen. Dan ben ik liever alleen.

Wankelen is het begin van een dans

Acteur Warre Borgmans benadert mensen op een heel bijzondere manier. "En, hoe is het in de liefde?", is vaak zijn eerste vraag. Hij stelt die vraag niet als een fait divers, hij is echt nieuwsgierig naar het antwoord. De eerste keer vond ik dat heel confronterend. Het is een vraag die meteen naar je hart gaat.

Als je er oprecht op antwoordt, heb je meteen een heel waarachtig gesprek, een diepere connectie. Het is een vraag die je wel even doet wankelen. Ik hou van dat woord wankelen. Voor mij is wankelen het begin van een dans. Je moet jezelf eerst even uit evenwicht brengen voor de dans kan ontstaan. Het moment

Maud Vanhauwaert © Katrin Torfs

waarop je wankelt, is een heel interessant moment. Omdat het alle mogelijkheden in zich draagt. De mogelijkheid om te vallen en de mogelijkheid om tot een dans te komen. De twijfel die daarmee samenvalt is voor mij wezenlijk. Dat ontregelen zoek ik graag op in mijn werk. Het moment waarop alles weer even mogelijk is, dat vind ik mooi. Met alle ongemakken vandien. Maar het leven is soms ongemakkelijk.

Mensen optillen met woorden
Taal is een machtig instrument. Het kan mensen binden en breken. Met één twitterbericht kan een president de wereld doen ontsporen. Met één woord kan je iemand onderuit halen. Maar **woorden kunnen ook een brug zijn tussen mensen**, over kleuren, klanken en verschillen heen. Met enkele woorden kan je iemand optillen en troost bieden, liefde geven, verbinden. Dat is de magie van taal. Als dichters al een rol hebben in de maatschappij - wat ik niet zeker weet - dan is het **waakzaam zijn voor de kracht van taal**. Hoe dan ook, ten goede of ten kwade, met taal raak je de ander aan.

Als dichter begeef ik me graag onder de mensen met mijn woorden. Dat is de enige manier voor mij om beweeglijk te blijven in mijn gedachten. Daarom woon ik in deze fase van mijn leven ook in een stad. Ik vind het fijn om in een grootstedelijke context te vertoeven en me ten

volle tussen de mensen te bewegen. Hen aan te raken met mijn woorden.

Ik ben twee jaar stadsdichter van Antwerpen geweest. Aan die rol hing voor mij een verantwoordelijkheid vast. Ik vond dat ik echt naar mensen toe moest gaan, mensen betrekken die misschien niet zo snel te maken krijgen met poëzie. En **als mijn woorden iets kunnen betekenen of teweegbrengen, als ze raken of verbinden of doen wankelen, dan is het goed.**

Noem me maar een mensendichter, ja.

Menslief, ik hou van je

Vandaag is jouw dag.
Sta op, de zon schijnt.
De wereld wacht op jou.

Iemand heeft jou ooit bedacht.
Dit is jouw plek onder de zon.
Ik ben blij dat je er bent.
Menslief, ik hou van je.

Je bent een wandelend wonder op deze aarde.
Je bent uniek,
je bent mooi.

Je krijgt tijd om je leven te leven.
Tijd om gelukkig te zijn met wie je bent.
Tijd om je geluk te delen met anderen.

Menslief, ik hou van je.
Geloof je wat ik zeg?

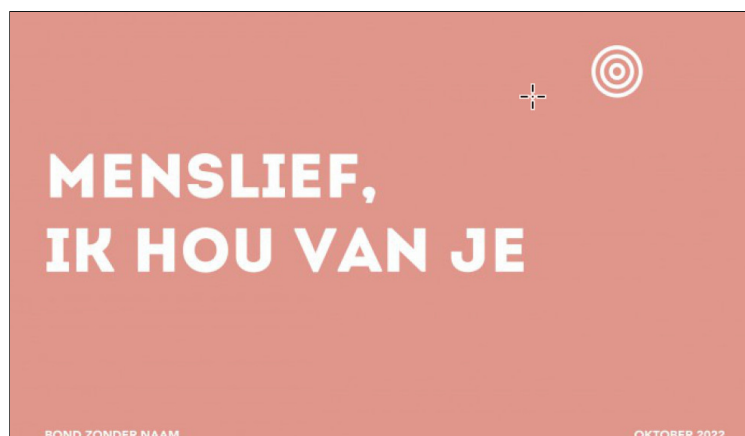
Zeg het dan voort aan anderen:
Menslief, ik hou van je!

Phil Bosmans (1922 - 2012) schreef het boek *Menslief, ik hou van je!* Het is een van de best verkochte boeken ooit in Vlaanderen en Nederland. Zelfs 50 jaar later blijven de woorden van de stichter en bezie-

ler van Bond zonder Naam nog razend actueel. Ze bieden stof tot nadenken, ze ontroeren, ze doen stilstaan.

Sinds 2022 is er een volledig hernieuwde uitgave, waarbij de teksten een nieuw jasje kregen. Vier dichters uit Vlaanderen en Nederland, Peter Verhelst, Maud Vanhauwaert, Bibi Dumon Tak en Toon Tellegen schreven er verzen bij.

Deze nieuwe bundel werd samengesteld door Silvie Moors. Ze werkt bij Bond zonder Naam en is al jarenlang actief in de letterensector. Zij ging voor dit boek op zoek naar de mooiste woorden van Phil Bosmans, vertaalde ze naar vandaag en schreef nieuwe teksten bij oude spreuken. Dit boek is een nieuwe, hedendaagse versie van een tijdloze klassieker.

Colofon

DIENST ABONNEMENTEN
Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen
03 210 08 30
dienst.parchiebladen@kerknet.be

ALGEMENE REDACTIE
Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen
redactie.kerkenleven@kerknet.be
secretariaat.kl@kerknet.be
www.kerkenleven.be

PUBLICITEIT
Trevi plus bvba
Meerlaan 9, 9620 Zottegem
09 360 48 54 • fax 09 367 49 88
katrien.lannoo@treviplus.be
www.treviplus.be

Copyright
Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit **KERK & Leven** zijn auteursrechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties. Lezersbrieven moeten naam en adres vermelden. De redactie behoudt zich het recht teksten in te korten of te weigeren.

KERK & Leven is een uitgave van
Studiecentrum Kerk en Media vzw

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER
Geert De Kerpel

Diocesane redactie Aartsbisdom
Filip Ceulemans, 03 202 84 35,
filip.ceulemans@kerknet.be
Tony Dupont, 011 23 08 80,
tony.dupont@kerknet.be
Frederik de Merodestraat 18, 2800 Mechelen

ABONNEMENTEN
Philippe Nachtergaele
P. Nollekensstraat 145,
3010 Kessel-Lo
philippe.nachtergaele@gmail.com

REDACTIECONTACTPERSOON
SINT-ANTONIUS
Leo Swinnen
Platte-Lostraat 202,
3010 Kessel-Lo
gsm 0496 214 614
leo.swinnen@telenet.be

REDACTIECONTACTPERSOON
DON BOSCO
Gilberte Havet
Grensstraat 79,
3010 Kessel-Lo
tel. 016 25 45 87
gilberte.havet@gmail.com

REDACTIECONTACTPERSOON
SINT-FRANCISCUS en
EINDREDACTIE FRANDO
Leo Page
Verenigingstraat 21
3010 Kessel-Lo
tel. 016 252151 gsm 0479 508178
leopage42@gmail.com

CONTACTADRESSEN
DON BOSCO
Jef Wauters,
Cristianlaan 43,
3010 Kessel-Lo
tel. 016 25 58 92 gsm 0485 06 30 38

SINT-ANTONIUS
Mathieu Voets, Volhardingslaan 30,
3001 Heverlee (0475/675667)
Parochiesecretariaat: Léon Schreursvest 33,
3001 Heverlee

SINT-FRANCISCUS
Parochiesecretariaat
Tiensesteenweg 190,
3001 Heverlee
Open op dinsdag en donderdag
van 09.30 u. - 11.30 u.
Het kan nuttig zijn vooraf te bellen
op 016 25 04 59
of liefst op **0492 319215**

VIERINGEN

SINT-FRANCISCUS

Zondag 28 januari 2024

4de zo dh jaar

10u. Viering

Voorganger: Zonopastor Rony Timmermans

Lector: Thierry Van Craenem

Zang: Maria Van Eepoel

Orgel: Herman Baumers

Zondag 4 februari 2024

5de zo dh jaar

Familieviering - Naamopgave eerste communie**10u. Viering**

Voorganger: Pr Ghislain Kasereka smm en Lieven Dries

Lectoren: kinderen

Zang: Pieter Vanderveken

Orgel: Herman Baumers

Beelden: Thierry Van Craenem

SINT-ANTONIUS

Zondag 28 januari

4de zondag door het jaar B

11 u. viering met koor- en samenzang

Voorganger: Myriam Neves

Assistent: Mieke Vanhooymissen

Lector: Liliane Wagemans

Homilie: Myriam Neves

Beelden: Leo Swinnen

Zondag 4 februari

Lichtmis

11 u. kindgerichte viering met koor- en samenzang

Voorganger: Caroline Van Audenhoven

Assistent: Mirjam Van Lammeren

Lectoren: kinderen

Homilie: Caroline Van Audenhoven

Beelden: Leo Swinnen

DON BOSCO

Zondagsvieringen om 10.30 u.

4 februari

14 februari Aswoensdag Zoneviering Boven-Lo

Lustrumconcert

Hortus Musicalis
Frascati Symphonic Orchestra
Dirigent Luc Laurent

SEELE, SCHMERZ UND TROST
Luigi Cherubini, Franz Schubert en Johannes Brahms

Kerk H. Hart
Blauwput, Kessel-Lo
zat. 2 maart 2024 - 20 u.
zon. 3 maart 2024 - 16 u.

Tickets (25 €) en
plaatsreservatie:
www.hortusmusicalis.be

In 2024 viert Hortus Musicalis zijn 45-jarig bestaan met een lustrumconcert, vol met parels uit de 19e eeuw (romantiek).

Op het programma staan 'grote' werken van Luigi **Cherubini**, Franz **Schubert** en Johannes **Brahms** voor koor en symfonisch orkest, in een uitgebreide bezetting met meer dan 50 zangers en zangeressen en het **Frascati Sympho-**

nic Orchestra (35 muzikanten). Dirigent is Luc Laurent.

Programma (90 min. in 2 delen, met korte pauze)

1. Cherubini, Requiem in c min. (nagedachtenis Louis XVI)
2. Schubert, Onvoltooide symfonie (D.759)
3. Schubert, Stabat Mater (D.175)
4. Brahms, Schicksalslied (Op.54)

Het onophoudend alweer

*hoe een lichtende flits zich vertaalde
in veel stof en vuur, geraas en gehuil*

*het zoeken naar wie het wel nog haalde
vrede begraven in alweer een kuil*

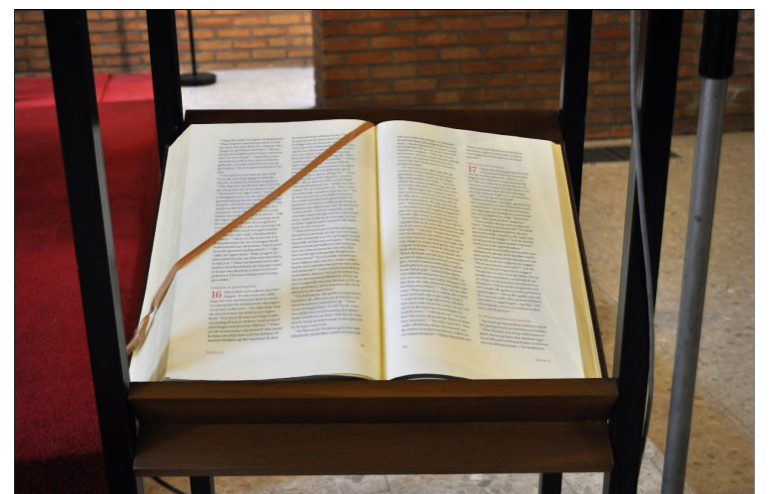
*zonder hoop, zonder rede / geen akkoord
het oog om oog, land om land / geen bestand*

*de sirenen loeien naar kelderoord
en stappen kiezen alweer haastig kant*

*angst in al die beklijvende beelden
de doden nauwelijks nog te tellen*

*geen onderhandelingen, enkel verdeelden
hoe moet ik, aan wie overleeft, dat vertellen*

luk vermeulen

Leerhuis Marcusevangelie - Filosofenfontein

Dit kerkelijk jaar staat het evangelie van Marcus centraal.

Filosofenfontein organiseert in Leuven een leerhuis over het Marcusevangelie op drie zaterdagvoormiddagen.

Naast input is er ook steeds plaats voor uitwisseling en dialoog met en door de deelnemers.

Begeleider: **Luc Devisscher**

Datum: zaterdagen 27 januari, 24 februari en 30 maart 2024 van 10u. tot 12u.

Plaats: Kristoffelzaal van de Sint-Antoniusparochie, Léon Schreursvest 33, 3001 Leuven

Info en inschrijven: via deze link of mail naar info@filosofenfontein.be

Meer info: via luc.devisscher@ccv.be

Interview met Ghislain Kasereka Kavendivwa

Sedert 2018 woont pater Ghislain Kasereka Kavendivwa in België en sedert september laatst werkt hij als priester mee in de Pastorale Zone KesseLinde, bij Leuven. De moeite waard dus om Ghislain eens op te zoeken en wat beter te leren kennen.

Kan je je even voorstellen?

Ik ben Ghislain, de 3de zoon en 5de kind in een familie met 7 kinderen. De 3de zoon zit ook in mijn naam. Kasereka betekent dit. Mijn familienaam is Kavendivwa. Ik ben geboren in 1987 in Muhangi, Noord-Kivu (Dem. Rep. Congo) waar ik ook opgroeide. Een bergachtig gebied met een gelijkaardig klimaat als hier in België. Maar in die regio was het niet altijd rustig. Mijn moeder was lerares in het basisonderwijs. Mijn vader had een eigen zaak. Hij overleed vrij plots 7 jaar geleden. Na mijn middelbare studies volgde ik een opleiding pedagogie in een hogeschool in de buurt en gaf ik ook even les, vooral geschiedenis maar ook aardrijkskunde.

Je woont nu in Kessel-Lo. Hoe kwam je in België terecht?

Montfortanen zijn missionarissen. We moeten bereid zijn te verhuizen, en dat is niet altijd in eigen land. Aan zulke beslissing gaan altijd enkele gesprekken vooraf. Tijdens mijn theologische opleiding in Kenia, kreeg ik bezoek van de generaal-overste uit Rome. Daar hoorde ik voor het eerst over een mogelijke internationale gemeenschap in Leuven. In 2014 kreeg ik dan de concrete vraag of me dat aansprak. En tijdens mijn stage in Kisangani kwam de vraag om naar België te trekken als missionaris. Na mijn stage werd ik eerst nog voor 3 maanden naar Frankrijk gezonden, naar St. Laurent-sur-Sèvre, in de Vendée, waar onze stichter begraven ligt. Daarna ging het terug richting Congo, waar ondertussen de spanningen tussen Kerk en Staat alsmaar toenamen. Op het feest van

Christus Koning in 2017 legde ik er mijn eeuwige gelofte af. De diakenwijding kon uiteindelijk in februari 2018 doorgaan. In Congo kon ik echter door de moeilijke situatie geen visum krijgen. Vanuit Burundi zou dat wel lukken, dus verhuisde ik voor vijf maanden naar Burundi. Zo zette ik in oktober 2018 voor het eerst een voet aan de grond in België, de luchthaven van Zaventem niet meegerekend!

Was je daarvoor nooit in België geweest?

Ja en nee (Ghislain lacht). Zaventem had ik gezien, want alle vluchten vanuit Congo naar Europa hadden bestemming Zaventem. Dus als ik voor mijn noviciaat naar Frankrijk moest, passeerde ik even de luchthaven, maar meer had ik van België vóór 2018 niet gezien.

Wat trof je toen je in België aankwam?

Overal zag ik kerktorens, iets wat ik niet kende vanuit Congo. Elk dorp, hoe klein ook, had een kerk en vroeger ook zelfs een pastoor, werd me verteld. Nu ik jullie geschiedenis wat beter ken, versta ik het natuurlijk wel. Maar in Congo waren we al blij dat we konden samenkomen, soms in een schamel gebouw.

Hoe verliep de eerste kennismaking?

In oktober 2018 zette ik dus voet op Belgische bodem, ditmaal buiten de luchthaven. De bestemming was ons huis aan de Diestsevest in Leuven. We woonden er met 6 samen in een gebouw dat veel te groot was. Eerst volgde ik een intensieve cursus Nederlands aan het ILT (Instituut voor Levende Talen). Best moeilijk maar noodzakelijk. Ik leerde er ook vele mensen kennen, waardoor ik me ook beter thuis voelde in Leuven. Ondertussen bereidden we mijn priesterwijding voor. Deze vond

uiteindelijk plaats op 5 mei 2019 in de Sint-Pieterskerk, hier in Leuven. Ik was de eerste wijdeling van mgr. Koen Vanhoutte. De Sint-Pieterskerk heeft dus een bijzondere betekenis voor mij. Ik ga er nog geregeld heen.

En het leven in het klooster, eerst in Leuven, nu in Kessel-Lo?

Het kloosterleven verschilde met dit in Kisangani. De leeftijd van de confraters was een stuk hoger en het ritme van de dag verschilde. Met 6 samenleven vanuit 3 verschillende landen was een boeiende uitdaging. Ik kreeg er o.a. de taak van tuinman toebedeeld. Dat bracht mijn jeugd in herinnering want ook thuis was werken in de tuin één van mijn favoriete bezigheden. Al gauw kwam er ook wat administratief werk bij in het Mariaal Centrum, iets verderop op de Diestsevest. Kort voor de verhuis van Leuven naar Kessel-Lo werd ik ook overste van onze gemeenschap. Eigenlijk noem ik me liever dienaar van de gemeenschap. Ik mocht dan ook snel een verhuis regelen, want ondertussen vonden we het klooster hier in de Jozef Pierrestraat.

Dank zij de hulp van Jos Van den Bergh en mijn medebroeders liep dit allemaal goed. In mei 2021, in volle coronatijd, namen we er onze intrek. Wel is het hier in de Jozef Pierrestraat veel rustiger wonen dan aan de Diestsevest. De kerk aan de Diestsevest was ondertussen overgedragen aan Koptische christenen en ons vroegere klooster werd verkocht.

Zijn er nog veel montfortanen in België?

We zijn nog in 28 landen actief, waaronder België. Naast onze gemeenschap in Kessel-Lo, is er nog een huis in Genk en één in Vloesberg (Flobecq). In de loop van de jaren nemen alle aantallen gestaag af en vandaag zijn de Belgische montfortanen nog met zestien. Dertien van hen behoren tot de 'oude garde', de jongste – de overste Jos Van den Bergh – is geboren in 1950. Maar dankzij de omgekeerde beweging van het buitenland naar België zetten vooral drie jonge montfortanen, één uit India en twee uit Congo, hier vanuit Kessel-Lo de evangelische en mariale zending voort.

Wat is jullie missie?

Heel eenvoudig: evangeliseren à la Montfort. "De snelste en veiligste weg om tot Jezus te komen, loopt via Maria", zegt Montfort. "Jezus is door Maria tot ons gekomen, dus geraken wij door Maria het snelst tot Jezus." Dit is in Frankrijk begonnen en nu wordt het wereldwijd verspreid.

Hoe kwam je eigenlijk in contact met de montfortanen?

Dat is een lang verhaal, maar ik probeer het kort uit te leggen. In de parochie in Congo waar ik opgroeide en ook misdienaar was, was er een roepingenwerking, in de ruime betekenis van het woord. Jongeren kwamen er samen om hun roeping te ontdekken. We konden er samen praten over wat we van het leven verwachtten. Iedereen was er wel-

kom. Dat moest niet specifiek om een religieuze roeping gaan. Velen van hen voelden zich geroepen tot het huwelijk. Op mijn 16de trok ook ik er naar toe en ik voelde al snel dat het religieuze leven me aantrok. Mijn eerste keuze waren de Priesters van het Heilig Hart van Maria. Dit maakte dat we een maandelijkse ontmoeting hadden met deze congregatie op 62 km van mijn geboortedorp. Met de fiets was het telkens een hele onderneming om er te geraken voor een weekend, maar dat lukte. We gingen er telkens met 3 heen. We waren met velen die de maandelijkse bijeenkomsten bijwoonden. Het belangrijkste selectie criterium was de afstand, en dus viel ik na 1 jaar als aspirant uit de boot.

Ik keerde terug naar mijn geboortestreek, volgde de opleiding pedagogie en gaf er ook les. Ondertussen ontdekte ik de geschriften van Montfort en die spraken me aan. Internet was in die tijd in de Kivustreek nog maar weinig beschikbaar, maar via de parochiepriester kon ik per mail contact leggen met de montfortanen in Kisangani en kwam ik in contact met de verantwoordelijke voor de roepingen. Dat contact verliep per mail en telefoon, want het was 900 km ver. Na ongeveer een jaar werd ik aanvaard als kandidaat. In 2007 trok ik dus naar het regionale huis in Kisangani.

En hoe liep het dan verder?

Niet vanzelfsprekend. Er werd Lingala gesproken, een taal die ik toen niet kende. Mijn moedertaal is Kiswahili. Frans leerde ik wel op school en was ook de taal tijdens mijn studies. Dus leerde ik een nieuwe taal. En ook het klimaat en de omgeving was er totaal anders. Eerder tropisch en aan een rivier. Oost-Congo was bergachtig en het klimaat eerder zoals hier in België. Ook dat was dus een aanpassing.

En nu ben je benoemd in de Pastorale Zone KesseLinde.

Na mijn verhuis naar Kessel-Lo bleef aanvankelijk de Sint-Pieterskerk een speciale plaats innemen. Ik werd er tot priester gewijd en deed er mijn eerste publieke mis. Mijn eerste mis deed ik in het klooster aan de Diestsevest. Om het pastorale werkveld hier beter te leren kennen, liep ik eerst nog 1 jaar stage in Bierbeek-Boutersem-Oud-Heverlee, bij Stefaan Callebaut. Een fijne ervaring waar ik kon kennismaken met de liturgie,

met catechese. Ik kreeg er hulp van vele mensen. Ik leerde Vlamingen kennen als hard werkende mensen, die 's zondags niet meer massaal naar de kerk trekken. Toch geloof ik dat jullie echt gelovige mensen zijn, maar de drukke werkdagen zorgen dat jullie in het weekend nog zoveel andere zaken moeten doen. In Congo speelt de Kerk een veel centralere rol voor de mensen dan hier. In mijn parochie ginder zijn er op zondag nog altijd 4 vieringen en vinden ook jongeren de weg naar de kerk. Hier was dat vroeger ook zo, niet? Mensen beleven hier in Vlaanderen het evangelie op een andere manier.

Na mijn stage in Bierbeek ging ik nogmaals op familiebezoek in Congo. Een fijn weerzien dat deugd deed. Eens terug in Kessel-Lo kwam het gesprek op gang tussen mijn oversten en het bisdom en Patrick Maervoet, en zo volgde een pastorale benoeming hier in KesseLinde. Ik mocht rekenen op een fijne ontvangst in de zone en veel hulpvaardige mensen. Stilaan voel ik me hier echt thuis. Binnenkort is het Afrikadag.

Hoe kijk jij naar de solidariteit tussen de Belgische Kerk en deze in Congo?

In Congo hebben de montfortanen nog een seminarie en verschillende parochies. Dat zijn de vruchten van jullie investering in de Kerk in Congo. Ik ben er zeer dankbaar voor, want dat doet de mensen ginder veel deugd.

Er is nog steeds hulp nodig, want de Kerk heeft er nog veel werk te verrichten om het leven van de mensen beter te maken. Scholen en ook ziekenhuizen worden er vooral door de Kerk gebouwd en in stand gehouden. De overheid doet het er niet. Daarvoor is er solidariteit nodig. Het creëert ook een verbondenheid, ook al kennen jullie ons niet. Die verbondenheid geeft me hier in België kracht om hier als missionaris, als dienaar Gods, onder jullie te wonen.

Tom Heylen - Blauwput

Wil je Afrikadag steunen, dan kan dit via MISSIO BE19000004211012 met mededeling +++212/2024/10011+++ Hartelijk dank hiervoor!

Ghislain Kasereka in Sint-Franciscus